

Henk

& Ingrid

de comedy

Aflevering 9 t/m 12

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 9 tot en met 12

HvdH

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2023

Auteur: Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Janke Scharff

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8334-908-4

ISBN Paperback: 978-90-8334-907-7

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 9

Ramadan, makkie!

Wat een wereld is dit!

*(What a Wonderful World van Bob Thiele – als
George Douglas – en George David Weiss)*

Ik zie wild gefeest en stil verdriet
Twee witte duiven in oorlogsgebied
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie bomen geplant en bossen verpest
Een prachtige bloem op stinkende mest
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie mensen die verschillen op allerlei gebied
Alle maten, alle soorten, alle kleuren die je ziet
Ik zie mannen en vrouwen, straight en gay
Machismo naast LGBT
Ik zie bittere ernst naast practical joke
Ik zie mensen vechten, maar liefde zie ik ook
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

1.

Hallo. Welkom weer. Ik ben Ingrid en ik woon met mijn man Henk en onze twee kinderen, Samantha en Niels, achter onze sigarenzaak, die heel slecht loopt de laatste tijd. We zitten er behoorlijk mee in onze maag, maar ja, bedenk maar eens iets anders. Wat heeft nog toekomst tegenwoordig? Kleding? Meubels? Ik weet het niet. Alles gaat zo snel op het moment, alles verandert zo ongeveer per jaar. Het is gewoon niet bij te houden. En dan heb je natuurlijk ook nog de kosten die je moet maken als je iets nieuws wilt beginnen. Voor ons niet te doen in ieder geval. Dus ja, we sukkelen maar een beetje door en kijken hoe het loopt.

Het dagelijks leven blijft het dagelijks leven: onze nieuwe burens, de van oorsprong Turkse gynaecologe Benek en haar mooie dochter Azra, die al een tijdje de vriendin is van Niels, maken zich deze dagen op voor de ramadan. Sommige mensen kijken daar een beetje vreemd tegen aan, maar het is eigenlijk net zoiets als wat wij vroeger deden vlak voor Pasen: dat je geen snoepjes en koekjes mocht eten en die dan in een trommel bewaarde tot je ze weer wel mocht. Wat ik maar wil zeggen: ik heb er geen oordeel over en ik vind het allemaal best. Henk niet, nee Henk niet. Hij ondervraagt Azra er uitvoerig over. Dat lijkt uit interesse, maar dat is het natuurlijk niet. Hij vindt het middeleeuws en idioot allemaal, dat weet ik.

‘En mag je dan ook geen kopje thee?’ vraagt hij.

‘Nee.’

‘Ook niet als het zonder suiker is?’

‘Ook niet.’ Azra blijft rustig en vertelt geduldig. ‘Je mag gewoon de hele dag niet eten en drinken. Tot de iftar. Dat is het avondeten als het donker is.’

‘En waar is dat dan voor?’

‘Kunnen we erover ophouden?’ vraagt Niels met irritatie in zijn stem.

‘Ik vraag alleen maar iets,’ verdedigt zijn vader zich. ‘Ik bedoel, ooit is dat bedacht door iemand. Een of andere profeet of zo, maar het moet toch ergens voor zijn? Het zal een doel hebben, denk ik.’

‘Het is voor de ziel,’ legt het meisje uit. ‘En nog andere dingen.’

‘De ziel eet en drinkt toch niet? Wat voor andere dingen dan?’

‘Henk.’ Ik strek mijn linkerhand naar hem toe en wapper die heen en weer in de lucht, om mee aan te geven dat het allemaal wel wat minder kan. ‘Rustig maar.’

‘Ik mag toch wel wat vragen? Ik zit hier toch ook in de kamer?’

‘U mag alles vragen,’ knikt Azra. ‘De gedachte is dat als je niet bezig bent met het verteren van voedsel en zo, je je helemaal op God kunt concentreren. Dan zijn je hersens niet afgeleid door andere taken of allerlei dingen die je aandacht vragen.’

‘Dat snap ik niet.’ Henk schudt zijn hoofd. ‘Als ik televisie zit te kijken of een boek wil lezen terwijl ik barst van de honger of dorst, dan komt

het allemaal niet binnen. Dan kan ik me totaal niet concentreren. Dus.'

'Wat nou? Zit jij weleens televisie te kijken als je barst van de honger of de dorst?' Niels kijkt zijn vader triomfantelijk aan. 'Dat is nog nooit gebeurd. Waar heb je het over?'

'Nee, dat heb ik nog nooit gedaan, want dat heeft dus geen zin. Dat zeg ik net.'

Ik schiet in de lach. Hij weet zich er altijd zo slim uit te redden, die vent van me.

'En het is om de rijke mensen eraan te herinneren hoe het was toen ze arm waren en honger hadden,' vervolgt Azra haar verhaal. 'Zodat ze dankbaar blijven voor wat ze hebben. Dat je weet dat je dankbaar moet zijn voor het eten dat Allah je gegeven heeft.'

'Aha. Heeft Allah het betaald en gemaakt?' schampert Henk enthousiast. 'Dat is mooi. En heeft hij dan ook de boodschappen gedaan?' Hij buldert om zijn eigen grap.

'Je bent de enige die lacht, pap,' bijt Niels hem toe.

'Vijfentwintig procent. Geen slechte score, jongen.'

'Best goed om even stil te staan bij wat je hebt,' val ik ons buurmeisje bij. 'Om het weer te waarderen.' Dan richt ik me direct tot mijn echtgenoot: 'Als jij een weekje geen tv zou kijken, zou je er daarna ook extra van genieten. Lijkt me wel. Dus.'

'Zo is het,' stelt hij. 'Het fijne van als iemand met een honkbalknuppel tegen je hoofd slaat, is als hij daarmee ophoudt.'

En weer moet ik lachen. Ja sorry. Hij heeft dat soort zinnnetjes altijd zo snel paraat. Ik vind het knap.

‘De ramadan heeft best mooie dingen, vind ik.’ Niels probeert nu ook rustig te blijven, zie ik. Hij probeert te zijn zoals zijn vriendin is en wil zich niet laten provoceren. Ja, dan heeft hij aan zijn vader een goede om op te oefenen.

‘Het gaat erom dat je zelfbeheersing getest wordt,’ legt Azra verder uit, wat precies past bij mijn gedachten ‘Je mag officieel zelfs niet eens je eigen spuug inslikken of je tanden poetsen.’

Niels staat op. ‘Hartstikke interessant allemaal, maar kom. Zullen wij maar eens gaan, Az?’

Henk zet toch nog even door: ‘Maar dat kan toch niet?’ vraagt hij snel. ‘Je slikt toch de hele dag je eigen spuug in?’

‘Als het per ongeluk gaat, is het niet erg. Ook als je per ongeluk overdag iets eet, is het niet erg.’ Azra staat ook op. ‘Ja oké, we gaan.’

Henk lacht een hysterische lach. Je voelt gewoon de ergernis eronder. ‘Nou ja zeg,’ roept hij. ‘Heb ik toch net per ongeluk eerst een garnalencocktail en toen een varkenshaas met een kaasplateau toe, alles met bijpassend wijnarangement naar binnen gewerkt!’

‘Klaar nu,’ zeg ik streng, op een toon die werkt. Hij weet dat hij nu niet verder moet gaan en doet dat dan ook niet.

‘Ik was alleen maar geïnteresseerd,’ zegt hij kleintjes en loopt naar het koffieapparaat, om zich een houding te geven, denk ik, want hij heeft al drie kopjes gehad.

De twee *love birds* zijn op hun bankje in het kleine plantsoentje voor het huis gaan zitten, om even weg te zijn en omdat ze daar zo lekker in de zon kunnen zitten. Ja, de lente begint nu echt door te zetten.

‘Het lukt alleen niet,’ glimlacht Azra en ze kijkt Niels diep in zijn ogen.

‘Wat niet?’

‘Ik concentreer me helemaal niet op God, ik concentreer me op jou.’

Hij kijkt haar stralend aan. ‘Geweldig. Ik win van God. Niels Akbar.’

‘Ik verlang gewoon naar je,’ fluistert zij en ze buigt zich naar hem toe.

‘Ik ben er toch?’

‘Ik wil je echt. Helemaal. Ik droom ervan.’

Hij begrijpt wat ze bedoelt en schrikt er zelfs een beetje van. ‘O zo. Nu opeens wel?’

‘Het is omdat je accepteert dat ik wil wachten. Echt slim van je.’

‘Zo is het niet bedoeld.’

‘Dat maakt het zo slim.’

‘Dat begrijp ik niet,’ zegt hij.

Azra zucht. ‘Ik wil je gewoon. Omdat jij niemand anders wil, wat ik nu echt geloof, wil ik jou zo graag. En jij wil toch ook wel?’

‘Ik wil wat jij wil.’

‘Maar ja.’ Ze maakt een gebaar van wanhoop. ‘Nu willen we allebei, maar mogen we om twee redenen niet: overdag is het ramadan en als het donker is, zijn we niet getrouwd.’

‘Wat een grappige zin,’ zegt hij. ‘Maar ik ben er zo blij mee dat je het wil. Dat is al bijna genoeg.’

‘Vind ik niet,’ zegt zij. ‘Bijna is nog niet half. Toch?’

Niels denkt even na, staat dan op en gaat recht voor haar staan. ‘Oké. Als de ramadan afgelopen is, trouwen we.’

‘Hou op. Doe niet zo raar.’

‘Waarom niet? Ik weet zeker dat ik mijn hele leven bij jou wil blijven en jij hebt eerst gezegd dat je later een Turk wil, maar dat weet je nu niet meer zeker, want je wil mij. Dus. Steeds die onzekerheid voor ons allebei. Trouwen lost alles op. Toch?’

‘Je bent gek,’ zegt Azra, maar haar ogen geven bijna net zoveel licht als de zon.

‘Ja, op jou. We doen het. Is nu besloten.’ Hij laat zich op één knie vallen. ‘Nog even officieel dan: wil je met me trouwen, Az?’

‘Wow,’ straalt zij.

‘Is dat een ja?’

‘Ik denk het wel ja.’

‘Je denkt het wel?’

‘Nee, het is een ja.’

‘Néé, het is een ja?’

‘Ja, het is een ja.’

Niels knikt. ‘Klaar. *Deal. Done.* Het is besloten.’

Die avond laat weten Henk en ik nog niks van het romantische plan van onze zoon en zijn vriendin en praten we nog verder over die ramadan, die hem om de een of andere reden enorm bezighoudt.

‘Of het is om te ontslakken of zo,’ opper ik. ‘Ik heb vriendinnen die ook zoiets doen. Sapkuren en zo. Het is heel erg in.’

‘Ik denk niet dat Mohammed het bedacht heeft om te ontslakken.’

‘Hoe dan ook. Ik vind het best knap van die moslims.’

‘Stel je niet aan.’

‘Vaak is het in de lente, geloof ik, of in de zomer. Dus dan is een dag extra lang.’

Henk knikt. ‘Ja zeg, waarom gaan ze in die periode niet met z’n allen naar de Noordpool of de Zuidpool of waar het dan ook bijna de hele dag donker is? Eén van de twee. Eén groot feest dan.’ Hij kleedt zich uit. ‘Het is gewoon flauwekul allemaal.’

‘Ben ik niet met je eens. Ik vind het wel iets moois hebben en dat mag ik vinden. Mensen die zich beheersen, bewonder ik. Dat vind ik knap. Ik zou het erg moeilijk vinden de hele dag niets te eten en te drinken.’

‘Ja ja,’ roept Henk, terwijl hij zijn sokken uittrekt. ‘En dan wordt het avond en dan proppen ze zichzelf helemaal vol, zodat ze de volgende dag niet aan eten moeten denken. Wat is daar knap aan?’

‘Ik zie het jou niet doen, hoor.’

‘Wat niet? Ramadan? Overdag niet eten en drinken? Wat is dat nou? Stelt toch niks voor?’

‘Jij kunt dat nog niet eens één dag. Wedden?’

Hij gaat uitdagend voor me staan. ‘Prima. Zeg maar waarom.’

Ik denk even na. ‘Als het je lukt, hoef je een week lang niet de afwasmachine uit te ruimen,’ zeg ik dan.

‘Ik ruim nooit de afwasmachine uit.’

Ik glimlach hem toe. 'Klopt, Henkie, maar ik vind dat je dat best weleens zou kunnen doen en dat weet je heel goed dat ik dat vind en als je de weddenschap wint, dan vind ik dat een week niet. Kun je zonder schuldgevoel voor de tv hangen. Dat doe je natuurlijk al, maar toch.'

Hij kijkt me onderzoekend en achterdochtig aan. Ik denk dat hij nu niet zo goed weet of ik een grap maak of niet. Ik kijk ijsig terug en laat niets zien. Het is zoals het is. Soms is nou eenmaal iets half een grap en half ernst.

'Prima,' knikt hij dan. 'Ik zal morgen overdag niks eten en drinken. Makkie. Niks aan.'

'Oké. Deal.'

Hij ploft in bed. 'Dus in jouw vriendinnen zitten allemaal slakken? Gatver.'

Ik schiet in de lach.

2.

De volgende ochtend aan een vroeg ontbijt, waar Henk dus niet bij aanzit en met de krant op de bank hangt, doet onze zoon opeens zijn mededeling. Hij probeert luchtig te klinken, heeft erop ge oefend, denk ik, maar weet natuurlijk heel goed wat voor knuppel hij in welk hoenderhok gooit. Henk is eerst nog te verbaasd en te verbijs-terd om te reageren en staart hem op afstand aan.

‘Het is dus besloten,’ besluit Niels met dunne lippen.

‘Wat lief en wat zoet,’ zeg ik snel, om mijn man voor te zijn, wat net lukt.

‘Ben jij nou helemaal besodemierterd!’ roept die terwijl hij opstaat. ‘Dat gaat niet gebeuren.’

‘Rustig jij,’ zeg ik. ‘Hij is boven de achttien.’

‘Wat is nou achttien? Dan ben je een kind!’

‘Niet voor de wet.’

‘Ik vind het wel lachen,’ zegt Sam. ‘Wordt ze mijn schoonzusje. Lekker schoonzusje heb ik dan. Kan ik wel van genieten.’

Haar broer kijkt afkeurend naar opzij. ‘Hou eens op jij, seksist.’

‘Het gaat natuurlijk niet gebeuren, Niels,’ dendert Henk door en hij komt naar de keukentafel toe gelopen. ‘Dat begrijp je toch zeker zelf ook wel? Ik onturf je als je zoiets doet.’

‘Je hebt niks, schat. Er valt niks te erven,’ lach ik. ‘Dus die werkt niet.’

‘Je hebt het zelf een keer voorgesteld,’ verdedigt Niels zich. ‘Je hebt zelf gezegd dat we dat moesten doen.’

‘Dat was niet serieus en dat weet je heel goed.’

‘Ik ben nu wel serieus.’

Ik kijk met bewondering naar mijn zoon. Ook al is het een overhaast plan en valt er natuurlijk nog van alles over te zeggen, ik heb hem nog nooit zo sterk en vastberaden gezien en dat maakt indruk.

‘We blijven toch ons hele leven bij elkaar,’ stelt hij ferm. ‘Dat weten we nu al. Dus.’

‘Je denkt dat je dat weet, maar dat is natuurlijk niet zo.’ Ook Henk probeert uit alle macht rustig te blijven, zie ik. Waarschijnlijk omdat hij beseft dat hij daar meer mee bereikt dan met al dat geschreeuw.

‘Dat weet jij niet of dat niet zo is, schat,’ val ik mijn zoon bij. ‘Het zou kunnen, maar je weet het niet. Niets in het leven is zeker. Het een niet, maar het ander ook niet.’

De woede richt zich nu op mij: ‘Hou eens op zeg. Alsof jij bij je eerste vriendje bent gebleven.’

‘Jammer genoeg niet, mam,’ lacht Sam.

‘Of bij de volgende zevenentwintig,’ grauwet Henk.

‘Ik vond ze allemaal even leuk,’ zeg ik oprecht. ‘Ik wou destijds bij allemaal mijn hele leven blijven.’

‘Precies.’ Henk prikt met zijn vinger in mijn richting. ‘En nu zit je met mij opgescheept.’

Ik kijk hem verwonderd aan. Dit argument snap ik niet, maar aan zijn gezicht te zien hijzelf ook niet, dus laat maar. ‘Met jou wou ik het ook,’ zeg ik dan. ‘Maar met jou ging dat ook gebeuren en dat was natuurlijk wel even schrikken.’ Ik

grijns hem toe, wil proberen het allemaal een beetje uit de serieusheid weg te trekken. Hoe zwaarder het wordt, hoe zwaarder het wordt.

‘Want nu wil je me niet meer?’ Mijn man kijkt me vijandig aan.

Godallemachtig, waar gaat dit naartoe? Het schiet alle kanten op.

‘Best wel,’ knik ik. ‘Maak je maar geen zorgen. Maar er is nou eenmaal een groot verschil tussen bij elkaar zijn en bij elkaar willen zijn. Daar kom je achter als je ouder wordt.’

Hij staart me even aan. Ook dat is inderdaad best een onduidelijke zin, weet ik, maar dat ga ik natuurlijk niet toegeven. ‘Laten we er nu maar even over ophouden,’ stel ik voor. ‘We draaien vast. Beter dat wij hier maar even rustig verder gaan met ontbijten.’ Ik seïn met mijn ogen naar Henk. ‘Aan escalatie heeft niemand iets.’

De boodschap komt over, geloof ik. Hij draait zich om en loopt terug naar de bank. Niels pakt ondertussen kwaad een sneetje brood uit het mandje en begint dat met geweld te besmeren met boter, die nog te koud is, zodat dat niet gaat en de harde stukken het binnenwerk van de boterham volledig vernielen.

We houden het twee minuten vol. Twee verkrampde minuten zijn het, waarin mijn kinderen en ik ons demonstratief aan het ontbijt wijden.

‘Wacht eens even, ze wou toch trouwen met een Turk?’ klinkt het dan opeens vanaf de bank.

Niels draait zich om naar zijn vader, duidelijk klaar voor het gevecht en met zijn antwoorden

binnen handbereik. 'Niet meer. En anders word ik er gewoon eentje. Moet kunnen.'

'Doe niet zo idioot.'

Ja hoor, daar gaan we weer.

'Turken kunnen toch ook Nederlander worden?'

'Ze proberen het, maar het lukt niet,' stelt Henk.

'Je zegt toch altijd dat ze het niet eens proberen.'

'Klopt. Ze proberen het helemaal niet, dat is het probleem.'

'Precies.' Niels maakt een triomfantelijk gebaar. 'Daarom lukt het misschien niet, dus als ik het echt probeer, lukt het me wel.'

'Je bent al net zo slim als je vader,' lach ik. 'Met van die idiote redeneringen.'

'Je bent gek.' Henk frommelt zijn krant opzij, staat weer op en stelt zich zwaaiend met zijn armen op in het midden van de kamer. 'Welke Nederlander wil er nou Turk worden? Het is net zoiets als dat je in het eerste van Ajax speelt en zegt dat je liever op de reservebank bij FC Oss zit!'

'Beetje rare vergelijking, pap,' zegt Sam, nu toch verstoord. 'Zijn Nederlanders meer waard dan mensen uit andere landen?'

'Jongens, maak er nou niet zo'n drama van,' smeek ik. 'Maak het nou niet zo zwaar allemaal. Daar heeft niemand wat aan.'

'Ik begrijp niet dat je d'r zo makkelijk over doet,' bries mijn man. 'Die jongen vergooit zijn leven en jij vindt het wel best allemaal.'

‘We zouden even stoppen,’ roep ik. ‘We hebben het er nog wel over. Geef het maar even wat tijd.’

Mijn man schudt beslist zijn hoofd. ‘Absoluut niet.’ Hij beent terug naar de bank, ploft erop neer en grijpt naar de prop die net nog de krant was. ‘Dit moet meteen de kop in worden gedrukt. Ik ga zo wel even naar Benek.’

‘Papa, alsjeblieft.’ Niels werpt me een wanhopige blik toe. ‘Hij moet zich er niet mee bemoeien, mam.’

‘Dat lijkt me verreweg het beste, schat,’ val ik mijn zoon bij. ‘Laat het nou maar even gaan.’

‘Komt het door de honger en de dorst of zo, dat zij ineens gek is geworden?’ klinkt het vanachter de verfrommelde krant.

‘Nee hoor,’ stelt Niels scherp. ‘Heeft er niks mee te maken. Het was mijn idee.’

‘Je bent stapelgek.’

‘Klaar nu!’ zeg ik hard. ‘Afgelopen.’

Stilte. Eindelijk.

‘Waarom eet papa eigenlijk niet?’ vraagt Sam een paar seconden later.

‘Hij gaat laten zien dat hij ook kan ramadanen. Makkie, zegt-ie,’ vertel ik.

Mijn dochter schiet in de lach. ‘Dat houdt hij nooit vol.’

‘Natuurlijk niet.’

‘Natuurlijk wel,’ spreekt een gekreukte Telegraaf.

‘Ramadan? Waarom is dat?’ Niels keert zich in de richting van zijn vader. ‘Waarom doe je dat?’

'Hij is alvast solidair met je, denk ik,' grijnst
Sam. 'Omdat jij probeert Turk te worden.'
Ik lach. Leuke opmerking.

3.

‘Goed dat ik je nog even tref, Benek.’ Henk zet net even een van de nieuwe reclameborden buiten, ziet haar naar buiten komen en schiet haar aan.

‘Hallo buurman. Ik moet naar het ziekenhuis. Is het dringend?’

‘Ze willen nu echt trouwen. Niels en Ezra.’

‘Azra.’

‘Azra. Jeetje, sorry.’

‘Ja, ik heb het gehoord. Dat ze dat willen. Dat hij haar gevraagd heeft.’

‘En wat vind je daarvan? En zeg nou niet dat je het lief en zoet vindt.’

‘Tja.’ Benek lacht even.

‘Wat tja?’

‘Ik vind het zelfs heel lief en heel zoet, maar dat mag ik dus niet zeggen.’

‘Ze zijn te jong voor zo’n beslissing. Dat zul je toch wel met me eens zijn?’ Hij wil niet boos worden, hij moet niet boos worden, hij gaat niet boos worden. ‘Maar het kan echt niet. Ik verbied het. En dat moet jij ook doen!’

‘Dat moet van jou?’ Benek doet een stapje achteruit en kijkt hem onderzoekend aan. ‘Zo werkt dat niet, Henk.’

‘Maar dat wordt toch niks? Kom op nou. Dat weet je van tevoren. Dat gaat natuurlijk fout.’

‘En dat is omdat ze zo jong zijn? Of is het omdat Azra moslim is en een hoofddoek draagt?’

Even stil. Hij aarzelt. Hij wil geen ruzie krijgen, hij wil geen verwijten maken, maar jesus, dit is zijn eigen land, hij mag toch vinden

wat hij vindt? 'Ook natuurlijk,' waagt hij dan te zeggen. 'Ook! Wees nou even reëel.'

'Als het niet Azra was geweest maar een blond Hollands meisje, type Chantal Janzen zeg maar, maar dan jong, en Niels wilde met haar trouwen. Wat had je dan gezegd?'

Henk aarzelt.

'Wat lief en zoet?' oppert zij.

Hij knikt. 'Misschien wel ja. Waarschijnlijk wel ja.'

Benek knikt goedkeurend met hem mee. 'Dat is eerlijk van je. Kan ik waarderen. Echt waar. We hebben het er nog wel over, want ik moet nu echt weg, sorry. Er wachten blote dames op me en dat kun jij niet zeggen.' Ze grijnst hem toe en gaat op een holletje naar haar auto, die verderop staat.

Henk kijkt haar na, met allerlei gevoelens tegelijk. Ze waardeert zijn eerlijkheid en dat kan hij dan weer waarderen. Misschien had hij dat moeten zeggen? Te laat. Ze stapt al in, start en rijdt weg.

Ondertussen ben ik bezig in de keuken, zo nu en dan schichtig over mijn schouder kijkend. Ik pak de kaas uit de ijskast, haal hem uit het papier, leg hem voor me op het aanrecht en houd mijn meetlint ernaast. Veertien centimeter. Ik buig me naar het papiertje naast de spoelbak en schrijf dat op: *14 centimeter kaas*. Ik pak het stuk weer in, leg het terug, sluit de deur van de ijskast en kijk om me heen. Wat nog meer? Mijn oog valt op de fruitschaal. Juist. De bananen. Ik stap ernaartoe en tel ze. Flink wat. Zeven stuks.

Dat is mooi. Ook dat schrijf ik op het papiertje: *bananen, 7 x*. Dan kijk ik nog eens om me heen. Heb ik nu alles? Ik geloof van wel. Ik pak het papiertje, vouw het op en stop het in de zak van mijn spijkerbroek. Zo. En de rest gaat vanzelf.

‘Wat zei Benek?’ vraagt Sam.

‘Niks eigenlijk. Ik word afgescheept. Ze lullen zich overal tussenuit, want ja, ze hebben Kaag en Jetten en Klaver mee, dus denken ze dat ze alles kunnen maken.’ Henk kijkt naar Marek. ‘Neem je wel zo nu en dan een kopje koffie, jonge vriend? Dan hebben we nog een beetje omzet.’

Marek knikt of zijn leven ervan afhangt. ‘Koffie, chocola, de krant, ik koop alles als Sam achter de toonbank staat.’

‘Prima. Leef je uit. Ik ga nog even naar binnen om wat uit te zoeken,’ zegt Henk. ‘Of je maar gewoon mag trouwen zonder toestemming van je ouders op die leeftijd.’

‘Volgens mij mag dat,’ knikt Sam. ‘Meerderjarig is meerderjarig. Als je mag stemmen, mag je ook trouwen.’

‘Jullie redden het hier wel even hè?’

‘Makkelijk,’ zegt Marek. ‘Met veel plezier.’

Sam kijkt hem van opzij aan. ‘Maak jij dat uit?’ vraagt ze met een lachje.

‘Sorry.’

Henk loopt door naar binnen.

‘Stel je voor,’ zegt Sam, terwijl ze de kranten op de toonbank nog maar eens herschikt. ‘Dat ze het echt doen. Dat ze echt trouwen.’

‘Kunnen wij ook doen.’

‘Sodemieter op.’

‘Waarom niet? Eén grote bruiloft voor een broer en een zus en hun partners. Lijkt me leuk. En wij hebben dan een open relatie. Waar we het over gehad hebben. Mag je op je eigen trouwfeest een meisje versieren. Wie heeft dat?’

‘Waarom zijn we dan bij elkaar, Marek?’

‘Omdat we van elkaar houden. Of voor mijn part omdat ik van jou hou en jij ervan houdt dat er iemand van je houdt. Ik vind alles best.’ Hij staat op en spreidt zijn armen. ‘Luister, met z’n tweeën leven is gewoon gezelliger dan alleen. Ik bedoel, als je ergens bent en je ziet bijvoorbeeld een mooie vogel, dan is het gewoon te gek om tegen iemand te kunnen zeggen: wow, moet je kijken wat een mooie vogel. Anders ben je alleen en denk je: wow, wat een mooie vogel. Dat is toch minder.’

Sam schudt haar hoofd. ‘Maar lieve jongen, dan gaan we ons ’s avonds uitkleden voordat we naar bed gaan en dan kijk jij naar mij en dan denk je: wow, die wil ik nu, en ik kijk naar jou en ik denk: kijk, daar heb je Marek!’

‘Alle relaties hebben problemen,’ zegt de jonge Pool en hij kruipt weer op zijn kruk aan het koffietafelte. ‘En als je allebei hetero bent, en met elkaar, en een meisje en een jongen, dan doe je het in het begin de hele dag, maar dan na een paar jaar bijna helemaal nooit meer en wij slaan dan dus gewoon die eerste jaren over. Wat maakt het uit?’

Sam knijpt haar ogen tot smalle spleetjes. ‘Maar bijna helemaal nooit meer is soms dus nog wel?’

‘Soms kan ook toch wel? Voor mijn part doe je je ogen dicht en denk je dat ik een meisje ben.’

Sam schiet in de lach. ‘Bij bepaalde dingen die we zouden kunnen doen met z’n tweeën is het heel lastig voor me om te denken dat je een meisje bent, Marek. Geloof me.’

Hij aarzelt, wil iets zeggen, maar doet dat toch maar niet.

‘Wat? Wat wou je zeggen?’ vraagt zij.

‘Misschien doe ik alsof ik een meisje ben dat iets heeft voorgebonden,’ zegt hij dan. ‘Dat bestaat toch? Heel veel mensen denken aan iemand of iets anders als ze het met iemand doen. Mannen denken dat hun vrouw een slet is of de buurvrouw of wat dan ook. En dat moet kunnen, vind ik. In je hoofd ben je vrij, ook als je samen bent.’

Sam glimlacht. Wat een doorzetter is het toch, die Marek ‘We houden er maar weer eens over op,’ zegt ze.

‘Later gaan we erover verder,’ stelt hij voor.

Even later opent Henk de ijskast en bekijkt hij plank voor plank wat erin ligt. Dan pakt hij de in papier ingepakte kaas. ‘Een klein plakje kan geen kwaad,’ mompelt hij. Hij pakt snel een aardappelschilmesje uit de la, snijdt heel netjes een flinke reep van het rechte stuk Maaslander en propt dat in zijn mond. Terwijl hij de kaas weer opbergt, blikt hij om zich heen. Kijk, de fruitschaal. Tuurlijk. ‘Aan volle bananenboom mist men één of twee banaantjes niet,’ fluistert hij. Hij stapt erheen, scheurt er twee van de tros en herschikt het fruit in de schaal, zodat

twee bananen minder niet meer opvalt. Weer blikte hij om zich heen en mompelt met een volle kaasmond: 'Maar dan moet ik iets met die schillen.'

Zes grote happen later schiet hij met twee slierten bananenschillen de tuin in, blikte om zich heen en gooit die in de struiken bij het schuurtje.

'Hoppetee en weg ermee,' zegt hij. Hij staat en maalt het heerlijke zoet naar binnen, denkt dan even na en loopt weer terug naar de keuken-deur. En een paar nootjes kan ook nog wel. Een handje. Of twee. En hij gaat weer naar binnen.

4.

Het is eind van de middag. Ik ruim de afwasma-
chine uit, terwijl Henk zonder iets aan de
keukentafel zit. Geen biertje, geen borrel, geen
stukje worst, geen stukje kaas. Niks.

‘Honger? Dorst?’ vraag ik.

‘Nee hoor. Gaat prima.’

‘Ja ja. En kun je je nu dan ook beter concen-
treren op dingen of juist niet?’

‘Op God en Allah, bedoel je? Nee. Ik heb ze
nog niet langs zien komen.’

‘Andere dingen. Misschien dat je opeens
helder zicht krijgt op je situatie met de winkel
bijvoorbeeld. Volgens mij is er bijna niemand
geweest vandaag.’

‘Nee.’ Hij staart somber voor zich uit en
ik heb met hem te doen. Hij heeft ooit oprecht
passie in die zaak gestopt. Pakjes sigaretten,
doosjes sigaren, kranten en tijdschriften hebben
iets heel overzichtelijks en zijn zo keurig netjes
neer te zetten en neer te leggen allemaal. Een
sigarenwinkel kan er zo geordend uitzien en daar
genoot hij van, weet ik. En het was ook idealisme,
op een bepaalde manier, omdat er ontwikke-
lingen waren zodat roken steeds minder slecht
werd, dachten we, en dat speelt ook nog steeds.
Dat *vapen*, waar we natuurlijk ook ingestapt zijn,
is veel minder slecht dan tabak. En dan gaat
de overheid daar moeilijk over doen. Je zou er
inderdaad bijna een complot achter verwachten.

‘Ik word doodongelukkig van de winkel,’
zegt Henk.

‘Misschien moeten we er gewoon mee stoppen, schat.’

‘Hallo. En wat moet ik dan? En Sam moet toch ook ergens werken?’

‘Maar als er geen werk is, is er niks te werken. Ze staat daar maar de hele dag met Marek te ouwehoeren.’

Henk denkt erover na en knikt dan. ‘Ja, ik moet echt iets anders gaan doen. Ik sta mijn leven te vergooien daar.’

‘Die twee moeten misschien samen ergens een bar beginnen of zo. Sams en Mareks. Klinkt goed. Misschien moet dat dan in het Engels: *Sam's and Marek's*. Klinkt geweldig.’

Hij knikt. ‘Lijkt me een goed idee. Beter dan dit. En ik moet dan maar gewoon gaan werken. Solliciteren. Dan kunnen we de winkel misschien verhuren.’

‘Dat zou kunnen.’ Ik knik. ‘Maar die ramadan ga je dus vandaag wel volhouden? Ondanks de ellende.’

‘Uiteraard. Makkie. Geen centje pijn.’

‘Je hebt helemaal niets gegeten of gedronken? Niet eens een kopje koffie? Terwijl, in koffie zitten geen calorieën, dus dat telt niet mee, volgens mij.’

‘Ja nee, een man een man, een ramadan een ramadan.’

Ik lach. ‘Die heb je voorbereid,’ zeg ik.

Hij haalt lusteloos zijn schouders op. Ja, ik moet er rekening mee houden dat zijn ego gekrenkt is. Er komt niemand in de zaak en hij voelt zich afgewezen door de wereld. Ze willen

hem niet meer. Daar moet ik rekening mee houden, ik moet mijn man steunen. Zoals hij mij gesteund heeft in zware tijden. En Sam, niet te vergeten.

Als even later Niels en Azra thuiskomen en van plan zijn samen nog even naar hiernaast te gaan, wil Henk nog even een woordje. Hij staat ervoor op. 'Luister Niels en eh... Azra.'

'Wow, in één keer goed,' lach ik.

De twee houden halt bij de achterdeur, draaien zich om en kijken hem aan, hij achterdochtig, zij gelaten.

'Ik heb met Benek overlegd,' zegt Henk, 'en zij vindt dat ik recht heb op mijn mening. En dat heb ik natuurlijk ook. Ik bedoel, ik heb daar haar toestemming niet voor nodig, maar ik zeg het er toch maar even bij, omdat jullie natuurlijk sowieso tegen mij zijn en tegen alles wat ik vind. Goed. Waar gaat het om? Ik ben erop tegen dat jullie trouwen en dat is niet alleen omdat jullie veel en veel te jong zijn, maar ook omdat Ezra...'

'Azra!' roep ik. 'Hoe kan dat nou? Je zei het net goed.'

'Omdat Azra moslim is,' zet Henk onverstoort door, 'en ik heb niks tegen moslims, maar ik ben ervan overtuigd dat een huwelijk tussen een moslim en een gewone Nederlander, zeg maar, sowieso gaat mislukken. En dat mag ik zeggen en daar hoeft ik me niet schuldig over te voelen. Dus dat heb ik nu gezegd en dat lucht op. En die eerlijkheid van mij zouden jullie moeten waarderen, want dat doet Benek ook. Dat heeft ze tegen me gezegd. Dus. Dan weten jullie dat.'

Ik vind dat jullie het niet moeten doen en ik zal me ertegen blijven verzetten. Voor jullie eigen bestwil. Echt waar. Klaar. Of willen jullie nog iets zeggen?’

‘Ja,’ zegt Niels hard.

‘En dat is?’

‘Dat we dan van huis weglopen. En dat zeg ik heel eerlijk, dus dat moet je kunnen waarderen. Kom Az.’ Hij opent de deur. ‘We gaan nog even naar hiernaast voor wat privacy.’ Hij trekt haar mee naar buiten.

‘Dag Ingrid, dag meneer,’ roept zij nog over haar schouder.

En weg zijn ze. Stilte. Heb ik me net voorgenomen rekening met mijn man te houden en hem wat meer te steunen en dan dit.

‘Dan gaan ze weglopen?’ schampert Henk en hij ploft weer neer op zijn stoel. ‘Waarheen? Libië? Libanon? Ja, daar is het goeie leven. Leven als God in Afghanistan.’

‘Maak het allemaal nou maar niet steeds zo dramatisch,’ probeer ik. ‘Dat helpt niks.’

‘Het is dramatisch, Ing,’ zegt hij serieus. ‘Het is de toekomst van onze enige zoon. Straks maken ze een paar kinderen samen. Het zijn tieners!’

‘Dat kunnen ze inderdaad beter nog even niet doen. En ze zijn inderdaad te jong en het kan best lastig voor ze zijn dat ze een andere achtergrond hebben, dat is allemaal waar.’

‘Dat zeg ik. Dat zeg ik!’

‘Maar het gaat weer om de manier waarop, Henkie. Oké, we moeten ze een beetje afremmen,

maar hoe doen we dat zonder ze van ons af te stoten? Het gaat erom hoe we dat aanpakken.'

Hij knikt, zo hard dat het lijkt of hij een tellend paard in het circus is. 'Prima. Mee eens. Ik ben geen wonder van tact. Ik weet het. Maar de beste stuurder staan aan wal, dus laat maar zien dan. Regel het maar. Help me, in plaats van het altijd en alleen maar met me oneens te zijn.'

Ja, zo denkt hij erover. Zo voelt dat voor hem. De hele wereld is tegen hem: de buitenlanders, Den Haag, de EU, zijn vrouw en kinderen, iedereen. Erg.

'Benek en ik zullen weleens rustig met ze praten,' zeg ik. 'Ik ga zo wel even bij haar langs. Kan nog wel, want ik had bedacht dat we toch laat eten vanavond. Pas als het donker is. En dat doen we voor jou. Of hou je het zo lang niet uit?'

'Ja hoor. Laat eten, geen probleem. Geen punt.'

'Benek en ik zullen straks wel even met ze gaan zitten.'

'En dan komt alles goed?'

'Ik denk dat we een goeie kans maken. Of is je ego dan gekwetst, als wij het wel voor elkaar gekregen hebben?'

'Nee hoor,' zegt hij. 'Ik bedoel, het gaat mij om de hoofdlijnen. Die ik heb uitgezet. Wie het dan verder uitwerkt en de puntjes op de i zet, dat maakt me dan niet uit.'

Ik lach en hij ook. Gelukkig. Het is zo rot hem zo ongelukkig te zien.

'Maar dan heb je niet zoveel aan die opleiding van je,' zegt Azra. 'Kun je je beter laten

omscholen tot loodgieter. Daar kun je overal op de wereld mee aan de slag.'

'Kunnen we er nu even over ophouden en iets anders gaan doen?' Niels schuift naar haar toe en tegen haar aan. Ze heeft maar een klein bedje, maar als je zo dicht bij elkaar bent, pas je er samen net op.

'Niels. Als we ooit willen weglopen, zullen we wel allebei een of ander diploma op zak moeten hebben, anders moet jij vuilnisman worden en ik schoonmaakster. En daar heb ik echt geen zin in.'

'Nee. Het zal wel.' Hij zwaait met zijn handen, waarmee hij op zijn vader lijkt, bedenkt hij met een schok. 'Waarom krijgt niet iedereen op de wereld gewoon een basisinkomen? Dat kan best, want dan heeft iedereen ook best wel wat te besteden en dan draait de economie dus geweldig en heeft de staat veel belastinginkomsten. Waar ze dat basisinkomen voor iedereen dan van kunnen betalen.'

'Geweldig idee,' zegt zij.

Ping. Een appje. Azra pakt haar telefoon en kijkt op het scherm. 'O.'

'Wat?'

'Of we zo even naar beneden komen. Onze moeders zitten daar en willen met ons praten.'

'O jee.' Niels staat op van het bed. 'Heb ik helemaal geen zin in. Nu weglopen dan maar?'

'We kunnen toch wel even horen wat ze te zeggen hebben?'

Zij kruipt ook van haar bed af en gaat dicht bij hem staan. 'Luister,' fluistert ze, 'als wij

samen zijn, of we nou getrouwd zijn of niet, en het gaat verkeerd, dan gaan mensen zoals je vader zeggen: zie je wel, het kan niet, een Turkse met een Nederlander. Dan krijgen zij gelijk.'

'Dus dat mag niet en daarom moeten we altijd bij elkaar blijven. Daar ben ik blij mee.'

Ze geeft hem een kus en streelt hem even over zijn wang. 'Maar als we dat doen om je vader te pesten, voelt dat niet zo heel erg liefdevol.'

'Ik blijf in ieder geval bij jou om jou,' zegt hij overtuigd. 'Want ook als we ruzie hebben, hou ik van je. Dat weet ik. Ook als je dik wordt en je gaat in zwarte kleren lopen, hou ik van je.'

Azra schrikt even, doet een klein stapje achteruit en kijkt hem onderzoekend aan. 'Jij denkt dat ik dik word en in zwarte kleding ga lopen?'

'Ik zeg als.'

'Is dat het beeld dat jij hebt van Turkse vrouwen?'

'Als, zei ik.'

'Mijn moeder is toch ook niet dik en draagt toch ook geen zwarte kleren?'

'Ik zeg als. Als als als als als.'

'Straks ga je nog zeggen dat je ook van me houdt als ik een snor heb.'

'Dat is ook zo.'

Ze draait zich nu van hem af. 'Gatver. Dat is zo'n irritant kwetsend vooroordeel, Niels, dat Turkse vrouwen een snor hebben. Verschrikkelijk. Hoe kun je dat zeggen?'

'Jij zei het, ik niet. Je zei het zelf.' Niels strekt zijn armen naar haar uit, om haar vast te pakken, te omhelzen, maar ze is te ver weg nu.

‘Het komt door wat jij zei over dik zijn en zwarte kleren,’ zegt ze fel. ‘Jij bent begonnen.’

Hij staart haar even aan, haalt adem, gaat dan op zijn knieën en kruipt naar haar toe. ‘Zie je nou? Zie je?’

‘Wat?’ Ze keert zich weer naar hem toe en kijkt hem aan.

‘We hebben ruzie en ik hou nog steeds net zoveel van je. Het bewijs is geleverd. We kunnen voor altijd samen zijn.’

‘Kom,’ zegt zij, terwijl ze een klein glimlachje van geluk toch niet kan onderdrukken. ‘We gaan naar beneden.’ Ze pakt hem bij zijn hand en trekt hem omhoog.

‘Ingrid en ik hebben het erover gehad en we zijn het eens met elkaar.’

‘Maar we willen eerst zeggen,’ vul ik aan, ‘dat we het fantastisch vinden hoe jullie met elkaar omgaan en hoe verliefd jullie op elkaar zijn.’

‘Ja, helemaal geweldig.’

‘Maar?’ Azra kijkt argwanend naar haar moeder.

‘Nee, geen maar,’ zegt die.

‘Niks maar,’ val ik haar bij. ‘Het is geweldig. Punt.’

‘Maar?’ vraagt Niels. ‘Niet trouwen zeker?’

‘Ook trouwen,’ zegt Benek.

‘Ja hoor,’ knik ik. ‘Ook trouwen. Maar niet meteen nu. Dat kan ook niet. Want er is nu geen ambtenaar van de burgerlijke stand bij.’

Benek en ik lachen even.

De twee tegenover ons zijn in verwarring.

‘Ik snap het niet,’ zegt Azra. ‘Waar gaat dit gesprek dan over?’

'Het gaat erover...' Ik val stil en kijk naar opzij.

'Dat wij vinden dat jullie eerst maar eens met elkaar naar bed moeten gaan,' zegt Benek rustig.

Ik knik. 'Zonder dat je getrouwd bent. Het is goed dat je elkaar een beetje kent, wat dat betreft. Het moet ook klikken op dat gebied.'

'En als je trouwt om dan eindelijk met elkaar naar bed te kunnen gaan...'

'Dan ben je niet goed bezig.'

'Dat is iets van vroeger.'

'Dat is niet goed.'

'Nee.'

Dit gaat goed. We vullen elkaar zo goed aan, mijn buurvrouw en ik. Het blijft even stil. De twee jonkies tegenover ons staren ons verbijsterd aan. Dit hadden ze duidelijk niet verwacht. Nee, logisch.

'Dus,' zegt Benek.

'*Have fun,*' zeg ik.

'Even wachten tot het donker is, Az. Dat wel.'

'Wow,' raspt Niels.

'Tjeetje,' fluistert Azra.

5.

‘Dus ze gaan het nu doen?’ Henk grijnst me toe.

‘Ik denk het wel ja. Dat is in ieder geval de bedoeling. Daarvoor zijn ze naar boven gegaan.’

‘Mag ik niet kijken?’ vraagt Sam vanaf de bank.

‘Ik zei het toch?’ Henk klapt in zijn handen. ‘Applaus voor mij. Ik zei al meteen dat ze het moesten doen. Dit is Nederland. Ik zei het toch?’

‘Ja, dat is waar. Jij hebt het gezegd. We hebben alles aan jou te danken.’ Ik kijk naar buiten. ‘Zeg, noemen we dit nou al donker?’

Sam staat op van de bank en komt naast me staan. ‘Nog niet echt,’ zegt ze. ‘Nog even wachten.’

‘Nog even, schat,’ zeg ik tegen mijn echtgenoot.

‘Ja prima, geen probleem.’

‘Je hebt geen last?’

‘Het is zwaar, maar ik kan ertegen.’

‘Hoe kan dat nou? Je moet barsten van de honger.’

‘Mijn maag is gekrompen, denk ik’ zegt hij. ‘Dat gaat snel.’

‘Nou, dat gaat zeker snel.’

‘En heb je niet ontzettende dorst? Je hebt nog niks gedronken.’

‘O ja.’ Hij knikt. ‘Ja nou. Ik heb enorme dorst. Enorm. Maar ach, ik heb gewoon een hoge pijngrens. Ik kan wel wat hebben.’

Sam en ik kijken elkaar aan. Ik zie aan haar dat ze het niet vertrouwt. Nee logisch, ze kent haar vader door en door.

Een verdieping hoger ligt er een ingewikkeld bewegende kluwen jong mens onder het eenpersoonsdekbed. Het is strelen, bewegen, voelen, zuchten en hijgen, tot daar plotseling een einde aan komt en het geheel tot stilstand komt.

‘Er is iets gek,’ zegt Niels.

‘Ja.’

‘Ik heb een beetje het gevoel dat eh...’ Hij maakt zijn zin niet af.

‘Ja, heb ik ook,’ zegt Azra.

Hij komt iets omhoog en kijkt haar verbaasd aan. ‘Weet je wat ik bedoel dan?’

Zij knikt. ‘Ik denk het wel. We hebben het gevoel dat er allemaal mensen op een tribune zitten om te kijken hoe wij het gaan doen.’

‘Ja precies,’ zegt hij. ‘Dat heb ik ook. En dat is helemaal niet leuk.’

‘Nee.’

Hij rolt van haar af. Samen liggen ze daar op hun rug, dicht bij elkaar, en staren ze naar het plafond.

‘Als we het licht uitdoen, kunnen ze het niet zien,’ zegt zij. ‘Die mensen op die tribune.’

‘Of we doen het gewoon niet,’ zegt hij opstandig. ‘En we sparen het nog even op. Tot een andere keer. Als het van ons is.’

‘Of tot we getrouwd zijn. Ik bedoel, als wij dat willen, willen wij dat.’

‘En zo is dat.’

‘Ik hou van je, Niels,’ zegt Azra. ‘En dat is waar het om gaat en de rest is allemaal onzin.’

‘Ik hou van je Azra,’ zegt Niels. ‘En dat is waar het om gaat en de rest is allemaal onzin.’

Ze kruipen in elkaar.

‘Trouwen kan altijd nog.’

‘Ja, trouwen kan altijd nog.’

‘Nu dan, zeg ik. Nu is het echt wel donker genoeg buiten.’ Ik heb de lampen binnen aangedaan en dat scheelt meteen veel. Buiten heerst het zwart. ‘Hier schat, begin dan maar eens met een lekker glas water.’ Ik pak een groot glas, vul dat tot de rand en geef het aan Henk.

Hij zet het aan zijn lippen en doet zijn best de inhoud gulzig naar binnen te klokken. Hij heeft niet echt dorst, zie ik. Hij doet alsof.

‘Ahhh,’ zucht hij. ‘Heerlijk. Eindelijk.’

Ik pak het glas, houd het nog eens onder de kraan en vul het weer tot de rand. ‘Hier. Nog maar eentje dan.’ Ik zet het volle glas voor hem op de keukentafel. ‘Klok maar naar binnen. Ja, je moet nu even bijtanken hè?’

‘Ja zeker,’ zegt hij, maar hij kijkt er toch wat benauwd bij.

Sam lacht even vanaf de bank als hij na een paar slokken stopt met drinken.

‘Wat? Ik mag toch wel even ademhalen?’

Later die avond ligt hij er al in als ik nog bezig ben in de badkamer. ‘Trouwen kan altijd nog, zeiden ze,’ roep ik.

‘Godzijdank,’ zegt Henk. ‘Allahzijdank.’

Even later stap ik de slaapkamer binnen, terwijl ik nog wat van mijn nieuwe nachtcrème uitsmeer op mijn voorhoofd. Ik heb zo’n droge huid daar. ‘En hoe is de ramadan bevallen? Morgen weer?’

‘Nee hoor. Ik ben er ook niet van afgevallen of zo. Zag ik net op de weegschaal. Het is niet goed voor een mens, weet ik nu. Je gaat er alleen maar van eh... hoe noemen jullie dat ook alweer? Frisbeeën.’

‘Jojoën.’

‘Jojoën. Precies. Ik ben zelfs aangekomen, zag ik. Het is beter om je lichaam gedurende de hele dag kleine beetjes te laten verwerken, in plaats van alles in één keer.’

‘Is dat zo?’

‘Blijkbaar. Het zit ‘m dus niet in de hoeveelheid maar in het onregelmatige.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik en ik stap in bed.

‘Dat bewijst dit toch? Dit is het bewijs. Want wat heb ik nou helemaal gegeten vandaag?’

Ik reik naar mijn boek. ‘Vier centimeter jonge kaas, twee stukken ontbijtkoek, wat macaroni van gisteravond, drie speculaasjes, een flink stuk chocola, twee yoghurtjes, een blikje tonijn, een half ons katenspek, drie boterhammen met boter en pindakaas, twee sinaasappelen en twee bananen.’

Ik val even stil en kijk naar opzij.

‘Shit,’ zegt Henk.

‘Plus wat je vanavond nog gegeten hebt natuurlijk. Vind je het gek dat je aangekomen bent? Maar het geeft allemaal niet hoor. Ik hou toch wel van je.’

‘Is dat zo?’ Hij kijkt me van opzij wat onzeker aan.

Ik kijk terug en knik. ‘Je bedoelt het goed. Je wil het beste voor je zoon. En voor de wereld.’

Dat geloof ik echt. Je weet alleen niet precies hoe je dat aan moet pakken.'

Henk richt zich op het plafond en doet er het zwijgen toe. Ach gossie.

'Weet je,' zeg ik. 'Mannen zijn eigenlijk altijd te jong om te trouwen, dat blijven ze hun hele leven.'

Ik lach en hij lacht met me mee. Gelukkig. We hebben het weer gered.

'Misschien moet je een winkeltje beginnen met lekkere dingen,' stel ik dan voor. 'Zoetigheid en zo. Speciaal voor het Suikerfeest. De moslims hebben toch de toekomst, denk jij? Ik zou zeggen, speel daarop in.'

'Heel leuk, Ing.'

'Slaap lekker, schat.'

Dag mensen maar weer. Tot de volgende keer.

Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=henk-&-ingrid-3>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

